



Arrest

nr. 142 454 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging .

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van 4 december 2013 houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VANDERSTRAETEN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De beslissing van 4 december 2013 waarbij de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk werd verklaard –zijnde de eerste bestreden beslissing- luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.09.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en) :

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 03.12.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 09.02.2010 en 07.05.2010. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 09.02.2010 en 07.05.2010 (zie bevestiging arts dd.03.12.2013 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 03.12.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS06.02.2012).”

1.2. Op dezelfde datum worden ten aanzien van eerste, tweede en derde verzoekers een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod genomen. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij voert de volgende exceptie aan :

“Twee beslissingen in één verzoekschrift.

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift zowel de onontvankelijkheidsbeslissing als de beslissing tot inreisverbod aan.

Deze beslissingen maken onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij beide beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat beide beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter eerst vermeld heeft in het verzoekschrift. Het beroep wordt dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing tot inreisverbod.”

2.1.2. De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 4 december 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals drie inreisverboden ten aanzien van de drie eerste verzoekers van dezelfde datum. Zij geven in het verzoekschrift geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden. Ter zitting geconfronteerd met deze exceptie betogen de verzoekers dat de beslissingen samen horen en ook op dezelfde datum werden genomen en dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers.

2.1.3. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De bestreden inreisverboden werden afgeleverd omdat geen gevolg werd gegeven aan eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze eerder gegeven bevelen maken niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep. De vaststelling dat de bestreden beslissingen alle dezelfde datum dragen en dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers is niet van aard om een voldoende verknachtheid tussen de eerste bestreden beslissing en de inreisverboden aan te tonen.

2.1.4. De bestreden beslissingen vertonen aldus geen afdoende onderling verband van verknachtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift. Gelet op het gegeven dat er geen indicatie voorligt van het feit dat aan de één van de aangevochten beslissingen een zwaarwichtiger belang zou moeten worden toegedicht dan aan de andere, is het beroep onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2.2.1. Ten aanzien van de eerste bestreden beslissing van de gemachtigde houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dient te worden besloten dat verzoekers geen belang hebben bij een eventuele nietigverklaring ervan, om de volgende redenen :

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.2.2. In het arrest nr 129 723 van 19 september 2014 werd het volgende gesteld:

“Met een arrest van 8 augustus 2014 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 houdende het verwerpen van het verzoek tot verblijfsverlenging en het niet verlengen van het BIVR. Aangezien de thans bestreden beslissing is gesteund op een aanvraag die werd ingediend voor de aanvraag die heeft geleid tot de vernietigde beslissing, en dus ook op medische attesten die minder recent zijn, stelt zich de vraag naar het belang van de verzoekende partijen.

Het komt derhalve gepast voor de debatten te heropenen en de zaak opnieuw ter zitting te brengen teneinde de partijen in de gelegenheid te stellen hierover standpunt in te nemen.”

2.2.3. Ter zitting betogen de verzoekende partijen dat zij nog een belang behouden omdat inmiddels, na de tussengekomen vernietiging, een nieuwe afwijzende beslissing werd genomen door de verwerende partij. Zij leggen een afschrift van de nieuwe beslissing, die dateert van 26 augustus 2014 neer.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift zelf stellen dat zij in de maand februari 2013 een nieuwe, derde aanvraag indienden tot verlenging van hun tijdelijke verblijfstitels, verkregen op grond van de aandoening van tweede verzoekster, waarbij zij diverse medische documenten bijbrachten, opgesteld door dokter N.B., gastro-enteroloog in het Erasmusziekenhuis, op 21 oktober 2013. Zij betogen daaromtrent zelf dat deze documenten werden opgesteld na het indienen van de aanvraag tot regularisatie, op 26 september 2013, die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 houdende het verwerpen van het verzoek tot verblijfsverlenging en het niet verlengen van het BIVR werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 128 033 van 8 augustus 2014, precies omdat niet duidelijk uit het advies van de arts-adviseur, waarop deze beslissing was gesteund, bleek dat de volledige inhoud van het getuigschrift van 21 oktober 2013 en de daarbij gevoegde bijkomende verklaring van het transplantatieteam, bij de beoordeling van de situatie van verzoekster werd betrokken. Ingevolge deze vernietiging kwam het aan de verwerende partij toe om opnieuw een beslissing te nemen over de aanvraag tot verblijfsverlenging, en dit rekening houdende met alle elementen van het dossier, waaronder de voormelde stukken van 21 oktober 2013, stukken die dus recenter zijn dan het standaard medische getuigschrift van 5 september 2013 en de bijlage van 26 juni 2013 die bij de huidige aanvraag werden gevoegd.

Aangezien tweede verzoekster zich thans steunt op de verergering van haar situatie ingevolge de *“ernstige recidive van de hepatitis C op de ent”*, situatie die ook gedocumenteerd werd in het recentere getuigschrift van 21 oktober 2013, moet worden vastgesteld dat de vernietiging van de thans bestreden beslissing thans geen nuttig effect kan sorteren en moet het belang erbij worden ontzegd. Het gegeven dat de verwerende partij inmiddels, op 26 augustus 2014, een nieuwe beslissing heeft genomen na het vernietigingsarrest nr. 128 033 doet daaraan geen afbreuk. Immers blijft de vaststelling dat de stukken die in het kader van die aanvraag werden ingediend de meest recente zijn en konden de verzoekende partijen desgewenst tegen deze nieuwe beslissing een beroep instellen teneinde hun rechten te vrijwaren.

2.2.5. Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring,

wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS